

BOTH BALÁZS
Kharónhoz

*Szél jár a dombhát nagy temetőinél,
kőkút vizének tükre ma hártya-jég.
Itt elcsitul a gond, betegség;
mezsgyehatár, kapu két világ közt.*

*Hány néma jajszó, tört obeliszk, fotó,
málló szoborkéz őrzi a tünt időt,
bástyázza körbe kővilágát,
míg feledést hoz a gyors utókor.*

*Új évtized jön. Mint a maréknyi mag
száll őszi szélben, majd gyökeret növeszt,
úgy nő a dombra rengeteg sír,
úgy szaporodnak halottaink is.*

*Mégis, te kérdesz, földi utam delén
mért bánt a romlás, távoli sors, halál?
Talán a testet és a lelket
nyugtalanítja a vég tudása.*

*Mi vár a földben angyali szépre is?
Visszfénye támad képzeletünk falán –
Borzadva hátrál, alkudozna
perc haladékra a végzetével.*

*Hányszor riadtam jégveritékenes –
Ködkép, ne kísértsd hajnali álmaink!
Tudnunk elég, hogy egy napon majd
vár eveződ a sötét folyókon.*

Pesti pillanat

*Tükörpaloták a parton, sátor
feszül a híd alatt.
Traverz rozsdás négyszögében
festékkel telefűjt falak,*

*metálfényű sor kígyózik
az olvadt gumik szagával,
öregasszony, kórházból jött,
a végállomásig szájal,*

*ember hátán ember,
– a Föld mélye ontja az utasokat –,
plakátok, ásító nincstelenség –*

*Itt vitték egyszer
tollbóbitás lovak
utolsó útjára Ady Endrét?*

Őrizetlenek

Gergely Ágnesnek

ha egyszer be kell lélegezni
a kísértetjárta álmokat
ha kitölti mint forró ólom
napjaimat a kárhozát
ha irányt keresni nehezebb lesz
mert fonalát nem találom
ha az egynemű sötét átsegít
egy ismeretlen világon
ha lakni kell a kimért haza
sóval beszántott földjét
ha egyre mélyebb körökbe vág
a retteghető öröklét

szabadított rab leszek
ki egy névvel torkán fut a világba
követ szavakat porlaszt az idő
a fátum szinonimája
kapaszkodni kell ebbe-abba
mit verssé transzformáltam
az agyra köd száll szívcsúcsig ér
az elszabaduló áram
engedj teredbe boldog arccal
hadd lássák mi az ünnep
ölelj át engem esőszagú angyal
te érted lényegünket

követ szavakat porlasztó idő
a számadás ideje jött el
szórványos dörgés hangja nő
párhuzamosan a földdel
tüzedből mennyi salak
marad hány elvetélt próbatétel
egy éremtömör pillanat
éveket vákuumba présel
láthatatlan létrafok az erőtér
egy szál eredője
reszketve féld a szembejövőt
mert menekvés nincs előle
ismeri terhed amivel jöttél
és megáld ha lehet a sírgödörnél

tölgyfa görcsébe vésett nevek
harminc éve ez itt a kód
félbetört percből kétfelé mehet
múlt idő és feltételes mód
harminc éves rejtjelekkel
mit üzenne még csont a csontnak
ha kések nyomát kell
őriznie az örök dimenzióknak
abban az ablakkeretben állnak
hol falomb rajza családot formáz
két apátlan kamaszlánynak
koncertterem dán kocsmá kórház
kiléphetetlen távlat
iszonyú ikonosztáz

Bialletti